

השתוממות

עוד הייתי כמשתומם

על מחברות-נפשי

שצורתן כתכונת עצי-הסתיו,

עטויים במעטהו של חורף

ובליבתם צינת-שרב.

עד אשר הבשיל אי-שם

גרגר קטן, טרם זמנו;

שכך היא טבעה של שממת-אדם-

ריקה היא וחרבה,

ואך בשובם של מעינותיה

תזרח מעצבונה.

והיתה לאיש אחר, בגלימת-פריחות,

כבוא אביב.